

כמו הלבנה בחדושה...

היא מסירה את כל המסכות. מפשיטה מעליה את המלבושים והאיפור, ומקלפת את החיוכים המזוייפים... רק היא, בבגדי הלילה, נזרקת למיטה. באנחה עמוקה מלפפת את הכרית האהובה עליה ומחבקת אותה בחזקה. נותנת פרצה בסכר הדמעות עליו שמרה כל היום. די, נמאס! שכובה ומקופלת. בוכה ובודדה. הרגישה בבורא עולם כאן לידה, מקשיב רק לה. שמיים שחורים, הירח מוסתר, עננים עבים וגשם זלעפות. התנגשות בין הנשמה לטומאה הכואבת. ציפור כ"כ קדושה וטהורה, בתוך עולם של שודדים. 'אני- אני בקושי יודעת לעוף! למה בראת אותי בכלל? אני- אני בכלל לא מסוגלת... לא, אינני רוצה לאכזב אותך כל פעם מחדש, הלוואי שיכלתי להיות בת מושלמת! למה אתה אוהב אותי? למה עשית אותי כ"כ מיוחדת וקדושה בעולם אליו אינני מרגישה קשורה!? האם ביום בהיר אחד, אמצע את שאהבה נפשי? האם אזכה? רשימה של דברים אותם עלי לתקן... זהו, אני מחשבת מסלול מחדש...'

מדוע חוגגים אנו את ראש החודש דווקא כשהירח בלתי נראה, כשהליל עוטה חושך גמור? עמ"י משולים ללבנה. התפקיד שלהם- להפיץ את אורו של ה' בעולם הזה, הקרוי "לילה". מבארים האריז"ל ואוה"ח שהנשמה היא כמו השתקפות של קרני אור השמש. הקב"ה מאיר ואנו ממשיכים את אורו בעולם. וכן, כמו לירח- גם לנו יש נפילות ותקומות, גלות וגאולה. כדי להתחיל הכל מחדש צריך לפעמים לדעת כאב וחושך. על ההסתר הזה, בו רואים שחור- אנו חוגגים!! לפיו אנו קובעים את חגי השנה, כי הוא בונה את השנה, את החיים. ממנו רואים את האור. מהחורף הצמחים הנרקבים מבלבלים ופורחים באביב.. להתחיל מחדש, לחזור בתשובה. דבר לא מאוחר...

כמו לבנה בחדושה
הכל חשוך נבוך רמשא
מצטנפת בבושה
רוצה קדושה
קטנטונת מרגישה

כמו לבנה בחדושה
באור לבן כבר לא לבושה
מוסתר כעת שמשה
מתחילה היא את חדשה

דווקא מתקופתה הקשה
מתחילה שוב בגדילה קלושה
את האור בלילות מנגישה
ברוך ומבורך הוא שימושה.

*רמשא= לילה בארמית.

